

SLADKÝ ŽIVOT

Carole Mortimerová
Dívka se
zlatýma očima

CAROLE MORTIMEROVÁ

DÍVKA SE ZLATÝMA
OČIMA

PŘEKLAD

KLÁRA KOMÁRKOVÁ

Milá čtenářko,

už nevím, kdo to napsal, ale svého času jsem v jedné knize četl takovou myšlenku: Když jde o lidi, buď opatrný... Autor tím varoval před unáhleným odsuzováním kohokoliv, protože když někoho odsoudíme, špatně se to bere zpět. A přesto se tak snadno můžeme zmýlit!

Napadlo mě, že právě o tom jsou nejčastěji moje příběhy – hrdinové a hrdinky o svých protějšcích unáhleně uvažují jako o jednoduchých, vypočítavých, prospěchářských, povrchních..., aby se posléze ukázalo, jak moc se v nich spletli/y. A oni (ony) pak musí vynaložit spoustu úsilí nejenom na to, aby se vyřádali/y s citem, který v nich ten druhý, ta druhá probudil, ale aby se mu svými činy omluvili/y i za to, jak mu křivdili/y.

Oč jednodušší by to měli, kdyby byli od samého začátku „opatrní“ a nesoudili nerozvázně...

Ale o čem by pak ty knížky byly, že?

Takže Vám do nového roku přeji, abyste se nikdy nemusela „omlouvat“ za nerozvážný soud, abyste nikdy nemusela řešit, jestli jste někomu náhodou a neúmyslně neublížila.

Protože vším tím se můžeme připravit o to, oč nám všem nejvíce jde...

O lásku!

S láskou

Váš Harlequin

Carole Mortimerová

DÍVKA SE ZLATÝMA OČIMA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Reputation Precedes Him

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:
Klára Komárková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2012 by Carole Mortimer
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Dívka se zlatýma očima: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1546-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1547-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1548-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Domníval jsem se, že schůzka s poradcem senátora Ashcrofta proběhla dobře...“

Markos Lyonedes naposledy pohlédl na překrásné panorama, které se mu nabízelo z osmnáctého patra mrakodrapu, v němž sídlila jeho kancelář, a otočil se s rozmrzelým pohledem na svého asistenta. „Prosím?“

Gerry na něj pátravě pohlédl a překvapeně se zvedl ze židle na druhé straně impozantního mahagonového pracovního stolu. „Vy jste nebyl... vy se nechystáte...?“

Markos poodstoupil od okna zpět do prostorné kanceláře. Oblek ušitý na míru dokonale podtrhoval jeho široká ramena a hrudník, štíhlý pas a dlouhé vypracované atletické nohy. Místo do posilovny zamířil každé ráno v New Yorku do jednoho z parků, aby si zaběhal. Vypadal opravdu dokonale a dalo se jednoznačně říct, že řeckým předkům rozhodně nedělá žádnou ostudu. Měřil něco přes sto osmdesát centimetrů, dozatova opálenou tvář mu lemovaly tmavé vlasy po ramena a jeho bystré oči hleděly na svět již třicet čtyři let. Vypadal, jako by sestoupil z piedestalu antických soch.

Přistoupil k asistentovi a pohlédl mu zpřímá do

očí. „Záleží na tom, jestli se senátor Ashcroft dostavil s pozvánkou osobně, nebo jestli za sebe poslal poradce. Tehdy byl ve vedení newyorské pobočky firmy Drakon.“

Ještě před měsícem Markos úřadoval v Londýně a byl plně pohlcený pracovním i společenským životem, jenž byl nedílnou součástí podnikání ve firmě Lyonedes, Enterprises, kterou společně s bratrancem Drakonem vlastnil. Ani ve snu by jej nenapadlo, že se za pár týdnů ocitne ve víru amerického velkoměsta. V té době Drakon ještě neznal svou budoucí manželku Gemini, jež měla kořeny v Londýně, do které se po hlavě zamiloval a s níž se po krátkých dvou týdnech známosti oženil. Nyní trávili líbáňky na jednom z ostrovů v Egejském moři, který jejich rodina vlastnila.

Markos převzal vedení americké části podniku a prozatím se pouze rozhlížel. Naštěstí Drakon souhlasil s Markosovým asistentem, kterého ještě v Londýně zaměstnal namísto své asistentky. Jejich poslední setkání bylo značně rozpačité poté, co po něm na jedné ze služebních cest vyjela. Nebyla to příjemná vzpomínka a Markos byl vděčný osudu za Gerryho, s nímž si okamžitě padli do noty.

„Drakon od senátora pozvánku na sobotní večírek zcela jistě obdržel. Zřejmě se vám o tom zapomněl při to všem shonu kolem svatby zmínit,“ podotkl Gerry s obřadnou ohleduplností. „Pokud jsem slyšel, senátor Ashcroft si dává dobrý pozor, aby někdo z vedení firmy Lyonedes Enterprises obdržel pozvání. Ostatně nevyslal jen tak nějakého obyčejného poradce. S pozvánkou se dostavil osobně jeho synáček!“ ušklíbl se Gerry významně. Jeho usměvavá tvář vzbuzovala u lidí příjemný dojem. Gerry byl vysoký

muž kolem osmatřiceti let s plavými vlasy a spíše příjemným nežli pohledným vzezřením.

Markos povytáhl udiveně tmavé obočí. „To je správné?“

„Senátor si svého jediného synáčka hýčká,“ zazužil se Gerry. „Připravuje pro něj teplé místočko, až za pár let odejde do důchodu. Divím se, jestli se vám tam nechce jít,“ pokračoval. „Pozvání na sobotní událost s newyorskou smetánkou se cení nad zlato. Má žena by dala kdovíco, kdyby takovou dostala.“

Markos se posadil za stůl a pobaveně se ušklíbl. „Tihle američtí politici pro mě zůstanou navždycky záhadou,“ poznamenal.

„Není to tak složité. Jediné, co si musíte o zdejších politicích pamatovat, je, že touží být zvoleni nejméně na dvě funkční období, a tudíž veškeré své úsilí vynakládají na získání peněz na další kampaň. Proto se náš senátor tolik snaží s vedením firmy Lyonedes Enterprises udržovat přátelské vztahy. Tenhle podnik, jak je vám známo, zaměstnává nejméně tisíc Newyorčanů a nejméně stejný počet lidí po celém světě.“ Opět se na Gerryho tváři objevil vítězoslavný úsměv. „Musíte uznat, že tohle je pro Ashcrofta velká motivace –“

Rázné zaklepaní přerušilo jejich hovor. Do dveří vstoupila Markosova výkonná tajemnice, Lana Holmesová. Patřila mezi další naprosto nepostradatelné zaměstnance, bez nichž by si Markos chod kanceláře nedokázal představit a kterou zdědil po bratranci. Bylo jí kolem čtyřiceti let, mírně baculatá, což dokreslovalo její mateřský vzhled, nosila střídme tmavé kostýmky a jediným pohledem dokázala dát najevo své mínění.

„Omlouvám se, že vyrušuji, pane Lyonedesi, ale

domnívám se, že byste měl být informován o tom, že slečna Greyová zrušila dnešní schůzku, kterou jste měli domluvenou na pátou hodinu.“

Z výrazu její tváře se dal přečíst velký nesouhlas.

Evangeline Greyová, výjimečná návrhářka interiérů, pokud se dalo věřit tomu, co o ní lidé jako například Gerryho žena napovídali, tento týden již podruhé zrušila schůzku. Markos měl v úmyslu požádat ji, aby se podívala na jeden z bytů, které jejich firma poskytovala k ubytování v horním patře stejné budovy, kde se nacházely současně i kanceláře.

„S jakou omluvou vyrukovala tentokrát?“

Ústa paní Holmesové se našpulila. „Bolest zubů. Prý musí neodkladně k zubaři.“

Markos mrkl na zlaté hodinky, jejichž jednoduchý design ukazoval na vytríbený vkus majitele, a zjistil, že je pět minut před pátou. Pokud Evangeline Greyová zamýšlela dorazit na schůzku včas, pak by měla vyjet ze své kanceláře dříve než za pět minut pět.

„Zřejmě to bylo opravdu naléhavé,“ pokrčil Markos rameny s nezájmem.

„To se neodvážuju posuzovat, pane Lyonedesi,“ odpověděla paní Holmesová, její rty však zůstaly stažené. „Požádala mě, jestli by se mohla přeobjednat na pondělí, opět na pátou hodinu.“

„Co jste jí na to odpověděla?“

„Řekla jsem jí, že se v pondělí ráno ozvu a domluvíme se, jestli pro vás bude pátá hodina přijatelná.“

„A je?“

„Nemáte tou dobou naplánované žádné schůzky,“ připustila s mírnou neochotou.

„Neuškodí však, když přes víkend necháme slečnu trochu potrápit,“ podíval se na ni s rezignovaným úsměvem na tváři.

„Přesně tak,“ přikývla.

„Děkuji vám, paní Holmesová.“

Počkal, až tajemnice opustí kancelář, a pak za ní zavřel dveře. „To je už podruhé tenhle týden, co se ta Greyová vykašlala na naši schůzku,“ obrátil se na svého asistenta, aby si ulevil.

„Já za to opravdu nemůžu,“ zvedl Gerry ruce na svou obranu. „Kirsty o ní básní ve dne v noci a musím přiznat, že i mně se zamlouvají změny, které v našem bytě provedla.“

„Jaké například?“ Markos povytáhl zvědavě obočí.

„To se těžko vysvětluje. Mám se Kirsty zeptat, jestli by nevěděla o někom jiném?“

Markos se zamyslel. Neměl ve zvyku bydlet a pracovat ve stejné budově. Během deseti let v Londýně dával přednost dojíždění. Bylo pro něj příjemnější změnit prostředí, dýchat jiný vzduch. Stejně tak i Drakon si vybral byt na Manhattanu a s Gemini se rozhodli, že si jej ponechají pro příležitostné návštěvy v New Yorku.

Jelikož přiletěl teprve před týdnem a sotva se stačil rozhlédnout kolem, rozhodl se, že si tentokrát jeden z luxusních bytů o několik pater výše ponechá. Ostatně úžasný pohled na New York, který se mu naskýtal z okna, a opravdu prostorný, navíc pohodlný byt, ho v jeho rozhodnutí ještě více utvrdily. Rozhodl se však pro tentokrát, že si jej zařídí s pomocí špičkového designéra. A Evangeline Greyová údajně ke špičce patřila.

Záhadná a éterická Evangeline Greyová.

Zavrtěl odmítavě hlavou. „Prozatím to necháme být. Uvidíme, jak to dopadne v pondělí.“

„To jsem rád, že to říkáte,“ vydechl Gerry s úlevou.

„Kirsty by byla hrozně zklamaná. Je Evangelinou úplně posedlá. Neustále o ní mluví a chtěla vám ji doporučit ještě dříve, než jste se na nás obrátil. Dokonce uvažovala o tom, že by zorganizovala malý soukromý večírek, kde by vás dva seznámila,“ vysvětlil, když se na něj Markos tázavě podíval.

Markos se zasmál. „Jestli zruší i tu schůzku v pondělí, možná bych o to měl Kirsty požádat. Jinak se obávám, že se my dva nikdy nesejdeme.“ Opřel se pohodlně o opěradlo židle a opět upřel na Gerryho pohled. „Evangeline, zní to trošku staromódně. Kolik jí vlastně je? Zřejmě bude poněkud starší?“

„Asi tak šestadvacet sedmadvacet,“ odpověděl Gerry.

„Tak mladá?“ povytáhl Markos udiveně obočí. „To si za tak krátkou chvíli v tomhle městě vybudovala renomé? Jak se jí to podařilo?“

„To je v New Yorku obvyklé. Když se to člověku nepodaří do třiceti, už se nemusí namáhat,“ pokrčil Gerry rameny.

„Je hezká?“ zazubil se Markos.

„Vlastně nevím. Nikdy jsme se pořádně nesetkali. Byl jsem vždycky v práci, když se domlouvala se ženou. Ale asi ano, jinak by vás dva Kirsty nechtěla seznámit.“

„Tak nezbývá než doufat, že ta schůzka v pondělí vyjde.“

„Modlím se za to, jinak bude Kirsty příšerně zklamaná. Ačkoli možná se seznámíte s jinou newyorskou kráskou, pokud se vypravíte zítra na ten večírek se senátorem.“

„Obávám se, že jsem během čtyř dnů, co jsem tady, potkal už všechny krásky, které se tu vyskytují.“

„Určitě ne, protože jste zatím neviděl mou ženu!“

„Začínám z toho být pěkně nervózní. Všichni kolem mě se žení a jsou zamilovaní až po uši, jenom já mám smůlu,“ zasmál se Markos. „Co kdybychom se raději pustili do práce, než začne víkend?“

Během chvíle vypustil nebohou Evangeline Greyovou z hlavy a místo ní se soustředil na smlouvy a podobné věci.

O víkendu mu zřejmě nezbude nic jiného než se překonat a vypravit se na večírek pořádaný senátorem Ashcroftem.

Od příletu do New Yorku se Markos nezastavil. Jedna schůzka následovala druhou a večer si také neodpočinul. Musel se jako hlava firmy účastnit soukromých večírků, na které jej postupně zvali všichni Drakonovi přátelé a obchodní partneři. Všechno bylo nové. Tahle kancelář, byt v horním patře, každý den jiné tváře. Ze všeho nejvíc si Markos potřeboval odpočinout, trochu vydechnout. Z toho důvodu se mu ani v nejmenším nechtělo na zítřejší večírek pořádaný Ashcroftem.

Eva neměla zvyku účastnit se jakýchkoli dýchánek, jelikož v minulosti se jich nabažila do sytosti. A nejméně ze všeho se jí chtělo na ten dnešní, který pořádal jeden americký senátor. Dopředu si to dovedla představit v živých barvách. Všude plno smíchu, cinkání skleniček, samé falešně srdečné úsměvy. Newyorská smetánka bude zcela jistě předvádět svou garderobu, zlato a diamanty.

Jenže jak její matka říkala: „Když na něco není lék, musíme zatnout zuby a vydržet to.“ Což zřejmě platilo o jejím manželství s Eviným otcem...

Pro tentokrát se však rozhodla řídit matčinou radou, a aby vydržela, zatnula zuby a nasadila si oslnivý

úsměv. Z vůně rozličných parfémů, které naplňovaly prostor, se jí točila hlava.

Zkrátka, když to bylo jen trochu možné, tak se večírkům podobného druhu vyhýbala. A nebylo to jen kvůli tomu, že by se obávala, že tu potká svého bývalého manžela. Ostatně někteří z jejich společných přátel jí zůstali věrní, a tudíž věděla, že se před rokem odstěhoval do Paříže. Nebála se ani setkání s bývalým tchánem, protože nepodporoval politickou stranu, za kterou byl senátor Ashcroft zvolený.

Její přítomnost na tomhle večírku však měla svůj důvod. Měla tu schůzku s jistým mužem, Glenem, a ten takovéhle společenské události doslova miloval. Patrně stejné city choval i k Evangeline, ta však jistě neplánovala zakončit jejich společný večer v posteli. Upřímně, Eva si nedokázala představit jeho reakci, až na něj vysype, že jediné, co od něj očekává, je jeho sperma, se kterým plánuje zajít na kliniku. Umělé oplodnění je tak delikátní záležitost, že Eva ve skutečnosti neměla představu, jak Glena se svým záměrem seznámí. Rozhodně to na něj nehodlala vychrlít hned při první schůzce. Dnes se setkají podruhé, to už je o něco lepší, usoudila.

Večírek se odvíjel jako podle scénáře, stejně jako všechny ostatní. Markos procházel znuděně z jedné místnosti do druhé, na tváři strnulý úsměv, a tu a tam pozdravil nové známé. Někteří se s ním dali ochotně do hovoru, aby utužili přátelství, a stejně tak ochotně a mile se k němu chovaly manželky a dcery jeho nových přátel. Dobře zaznamenal jejich pohledy, kterými dávaly nepokrytě najevo, že by ho považovaly za atraktivního společníka.

Nemohl říct, že by mu ty jejich pohledy byly

nepříjemné. Ba právě naopak. V Londýně vedl celkem bohatý sexuální život a rozhodně neměl v úmyslu se za oceánem nějak omezovat.

Tušil, že by mu nedalo příliš práce jednu z těch slečen zlákat do náruče, přesto jeho pohled neustále přitahovala kráska v přiléhavé červené večerní róbě, která stála opodál obklopená několika muži. Zdálo se, že se od všech ostatních přítomných krásek něčím liší. Zprvu, z výrazu její tváře se dalo snadno vyčíst, že ji společnost a celý večírek k smrti nudí. Zřejmě měli na podobné události stejný názor. Zadruhé, byla neobyčejně krásná.

Mohlo jí být kolem sedmadvaceti. Dlouhé vlnité vlasy tmavé barvy jí padaly v těžkých pramenech na ramena a dosahovaly až do půli zad. Její oči – možná zelené, nebo modré, kdo ví – lemovaly husté řasy. Její pleť byla naopak bílá a hebká. Plné rty měly stejnou barvu jako její šaty, a navíc nebyla ověšená šperky jako ostatní ženy. Jedinou ozdobou byly zlaté náušnice, jejichž dlouhý řetízek dopadal na jinak téměř holá ramena.

Ostatně Markos si dobře všiml, že přitahuje pozornost i všech ostatních mužů, takže proč by měl být výjimkou. Přesto na ní bylo cosi jedinečného. Něco, co způsobilo, že po ní Markos okamžitě zatoužil.

Ta dívka nebyla štíhlá, lépe řečeno tenká či vyzáblá jako ostatní ženy, a jak bylo v současné době moderní, byla spíš baculatá, ale jen mírně. Byla zkrátka sexy, s velmi přitažlivými křivkami. Mnoho z přítomných žen by jí postavu mohlo závidět.

Téměř holá ramena, pevná ňadra, která probouzela u mužů fantazii, štíhlý pas a oblé boky, nádherně tvarované nohy, to vše na Markose udělalo nečekaný dojem. Šaty končily centimetr nad koleny, takže

umožňovaly dostatečný výhled na štíhlá lýtka, jejichž tvar vynikl ještě víc v botách na vysokém podpatku.

Když se jejich pohledy náhle setkaly, zatajil dech. Téměř zapomněl dýchat. Dívka přestala na chvíli věnovat pozornost mužům, kteří ji obklopovali, a rozhlédla se sálem, jako by tušila, že ji někdo pozoruje. Zároveň se nenápadně snažila potlačit zívání, a přesně v tu chvíli se jejich pohledy střetly.

Markos povytáhl na pozdrav mírně obočí a maličko se uklonil. Odpovědí mu však zůstal pouze prázdný pohled, který trval několik vteřin, a lhostejné pokrčení ramen. Pak se kráska v červených šatech, jak ji Markos v duchu nazval, obrátila k přítomným mužům a s nepatrným úsměvem na rtech si od jednoho z nich převzala nabízenou sklenku šampaňského.

Zdálo se, že ve stejný okamžik zapomněla na jeho existenci.

Rozhodně to byla jiná reakce, než na kterou byl u žen zvyklý. Bylo celkem příjemné, že se mu ihned nevrhla kolem krku, když projevil očividně zájem, ale takové lhostejné odmítnutí nečekal. To bylo příliš.

Samozřejmě nebyl naivní a dobře věděl, že jeho vzhled není to jediné, co k němu ženy přitahuje. Ostatně nedělal si ani velké iluze o svém vzhledu, určitě se nelíbil všem. Ale všem by se jistě zamlouvalo jeho jmění a moc.

Přesto jej píchlo u srdce, když ho kráska v červených šatech tak nepokrytě přehlížela a ve chvíli na jeho maličkost očividně zapomněla. Že by to byla uražená ješitnost?

Nebo je vdaná, napadlo jej.

Nebo snad zasnoubená?

Nebo má vážnou známost...

Pozorně se zahleděl na její levou ruku, ve které držela skleničku, kterou si právě přiložila k překrásným plným rtům. Dlouhé štíhlé ruce byly bez šperků stejně jako její ramena a krk. Markos si okamžitě představil, jak by se její světlá pleť vyjímalala na jeho snědé kůži. Raději se začal soustředit na viditelná fakta. Prstýnek nemá, tudíž vdaná ani zasnoubená pravděpodobně není. Kdyby měla vážnou známost, musel by být ten šťastlivec někde poblízku. Markos se rozhlédl pátravě kolem, nikoho však nezaznamenal.

Kdyby k někomu opravdu patřila, pak by ji snad nenechal na pospas téhle smečce hyen, která očividně čeká na kořist.

Co kdyby patřila ke mně, problesklo mu na kratičký okamžik hlavou. Okamžitě však tuhle myšlenku zaplašil.

Nedělal si nároky na žádné vlastnictví.

Rozhodně ne trvalé.

Tuhle zásadu se snažil dodržovat již osmnáct let.

Vzájemná přitažlivost – ano.

Sex – to zcela jistě.

Láska, trvalý vztah – to v žádném případě.

Kčertu, věděl by, jak tuhle ženu uspokojit. Byl zcela přesvědčený, že přesně to ho k ní přitahuje. Byla to touha, žádost, vášeň, nic jiného v tom být nemohlo.

Takové a podobné věci se mu honily hlavou, když se s úklonou omluvil ženám, které pro změnu obklopovaly jeho, a vykročil přes sál, aby se seznámil s tajemnou kráskou v červených šatech.

DRUHÁ KAPITOLA

Zlato.

Markos se mýlil ve svém odhadu. Její oči nebyly ani zelené, ani modré, ale jantarově žluté. Jejich světle hnědá barva s příměsí žluté připomínala zlato.

Přesto na něj hleděly úplně bez zájmu, když si po chvíli proklestil cestu sálem a přidal se k mužům, kteří ji obklopovali, aby se s ní seznámil. Zaznamenal i jejich podezřívavé pohledy, ale rozhodně se v nich nezračila lhostejnost. Neochotně ustoupili stranou, když se k nim přiblížil, a pustili ho mezi sebe do uzavřeného kruhu.

Kráska v červených šatech však zůstala neoblomná. Spíš rozmrzele, než s radostí zaznamenala, jak se muži rozestoupili, aby uvolnili prostor vysokému arogantnímu muži, jejíž pohled před chvílí nechtěně zachytil. Zřejmě si to vysvětlil po svém, jelikož nyní stál před ní v plné kráse a patrně se s ní chtěl seznámit.

Samozřejmě že jej poznala. Kdo by také neznal bratrance Drakona Lyonedese, stejně vlivného a bohatého muže, jako byl Drakon sám, a stejně pohledného, musela v duchu přiznat. Ostatně jeho fotografie plnily titulní stránky newyorských novin a informovaly čtenáře o jeho pobytu, práci a společenském životě ve městě.

Jeho pohled ji ale neurážel. Naopak. Jeho tmavě hnědé oči na ni hleděly měkce a s účastí, jako by tušil, jak nesmírně se nudí. Byl poměrně vysoký, znamenala s úlevou, takže ji naštěstí o několik centimetrů převyšoval. Vypadal, jako by vystoupil z jedné z antických soch. Jeho řecký původ se nedal popřít. Tmavé vlnité vlasy, vystouplé lícní kosti, tvář jako vytesaná z mramoru, to vše na Evu udělalo ohromný dojem.

Ocenila perfektně střižený oblek ušitý na míru, který zdůraznil jeho široká ramena, štíhlé boky a dlouhé nohy atleta.

O tom všem nebylo nejmenších pochyb. V duchu ocenila jeho vzhled i charisma. Naštěstí pro ni však v žádném případě nepatřil k mužům, se kterými by Eva chtěla mít něco společného, ať už v soukromém či pracovním životě.

Což jí samozřejmě nebránilo v tom, aby si z něj v předcházejícím týdnu neudělala trochu legraci...

„Dovolíte, abych se k vám připojil?“ zeptal se a přistoupil k nim s úsměvem na rtech. „Dovolte, abych se představil,“ mírně se uklonil, „jmenuji se Markos Lyonedes.“

Dokonce jeho hlas byl velice sexy, takový hluboký a zastřený. Eva si dokázala představit, že takový hlas dokáže v posteli probudit u ženy touhu, samozřejmě u jiných žen, ne u mě, opravila se ihned.

Naštěstí vůči takovým mužům, jako byl Lyonedes, byla naprosto imunní. Lépe řečeno zůstávala naprosto imunní vůči tomuhle muži, Markosi Lyonedesovi.

„Vím, kdo jste,“ pohlédla mu zpříma do očí, jako by spíš chtěla říct: „Vím, co jste zač.“

Ostatní muži se nenápadně vytratili. Zdálo se, že na ně jeho jméno zapůsobilo mnohem více než na

Evu, a nechtěli tudíž dělat zbytečné potíže. Nemuselo by se jim to v budoucnu vyplatit vzhledem k jeho vlivu. Nechali tedy raději Markose s Evou o samotě, pokud se něco takového dá prohlásit o dvojici, která se ocitne uprostřed sálu přeplněného newyorskou smetánkou.

„Vy mě znáte?“ Markos povytáhl udiveně obočí.

Obšťastnila jej úsměvem. „Všichni, kdo v New Yorku něco znamenají, jsou v pozoru, zejména ženy, protože mezi nás nezavítal nikdo jiný než Markos Lyonedes.“

Markos na ni okamžik pátravě hleděl. *Zdá se mi to, nebo se mi ta žena posmívá?*

Přesto musel uznat, že se mu to celkem zamlouvá. Stejně tak si povšiml, že takhle zblízka je ještě krásnější. Její jantarově hnědé oči na něj trochu výsměšně hleděly zpod hustých černých řas. Její plné rty, dokonalý nos a brada v něm vzbuzovaly představy. Mnohem větší fantazii v něm však probouzela její světlá hladká pleť. Byla zkrátka okouzlující a ještě lépe by vypadala nahá, bez těch přiléhavých šatů. *Jaké má asi kalhotky?* nechal se strhnout fantazií. Jistě obepínají její plné ženské boky. *Jsou krajkové nebo hedvábné?* uvažoval v duchu a málem zapomněl, že je řada na něm. Zhluboka se nadechl a pokusil se o cosi jako úsměv. „A kdo jste vy?“ vysoukal ze sebe konečně.

„Eva,“ odpověděla stručně.

„Víc mi neprozradíte? Jen Eva?“

„Jen Eva.“

Tahle žena jej opravdu dráždila, a to jak psychicky, tak fyzicky. Doufal, že ho jeho přiléhavé kalhoty neprozradí. K čertu s tím!

„Jsem rád, že jsem se s vámi setkal, tajemná Evo,“ zazubil se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Dívka se zlatýma očima*.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.